

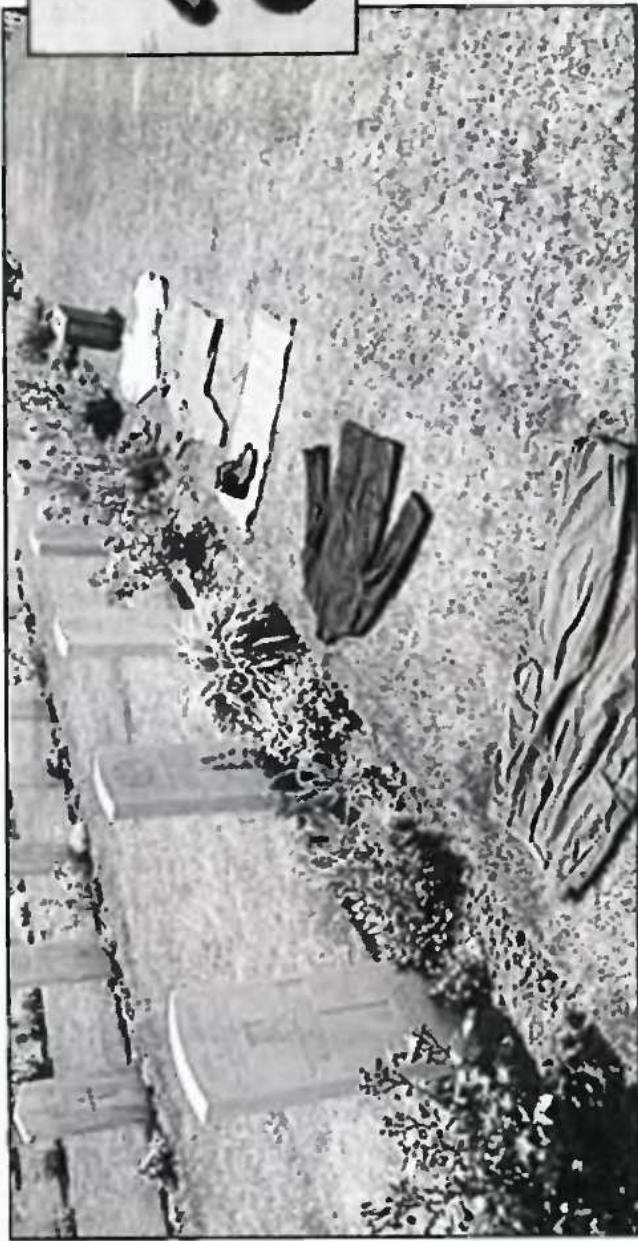
Μνήμες και κιερίσματα σε υδάτινο περιβάλλον

Πέντε οθόνες βυθισμένες στο νερό προβάλλουν στους όρους μιας εθραυστής ισορροπίας στον περπάτο και το τελετουργικό μιας γυναικας στις επιτιμιές περρες των νεκροπόλεων της Θεσσαλονίκης.

Ο θεατής παρακολουθεί στη video-εγκατάσταση την εκ νέου διάβαση σε τόπους και μνήμες, σημεία όπου εξελίσσονται οι δράσεις, συνδεδεμένα με έναν τρόπο μεταξύ τους. Από τα Χανιά και το Βοτανικό έως τη Μίκρα, το Δενδροποταμό ή την Εξοχή, η Λήδα Παπακωνσταντίνου, γυναίκα που πηά μετάσκους και οικονομικούς μετανάστες, αλλοθρησκονικούς και αλλοθθνείς, επιχειρώντας να ψηλαφίσει και να επουλώσει τραύματα, να αναφέρει απώλειες και αποκλεισμούς.

«Είς το όνομα», τίτλος και περιεχόμενο της δράσης που διαρκεί τέσσερις ημέρες, με την καλλιτέχινδα να βαδίζει με ρούχα μαύρα, ένα μεγάλο δαφνίνο σιεφανι στο ένα χέρι και ένα πλαστικό φούξια κασετοφωτο made in China όπου, όταν παίζει, αναβοσβήνουν λαμπάκια. Είναι η πρώτη μέρα, με οτάσεις σε μια Αθίνα αγαπημένη, στα αλλοεθνή μαγαζιά, τα σκουπίδια, τα πακιστανικά μισακάλικα και τα διεθνή μπουρδέλα.

Οι τρεις επόμενες ημέρες ορίζονται με τον περπάτο στο ινδικό νεοκροαφείο του Χαριμανγκιοί, με τους 520 νεκρούς -384 ινδουιστές, 107 μουσουλμάνους, 26 σιχ και 1-3 χριστιανούς, ολοι να αναπαύονται στον ίδιο χώρο, σε ίσες αποστάσεις. Η γυναικα περπατά ανάμεσα στις ορρές

Αριστερά: Τα ρούχα μπρασάτα στους τάφους και πάνω: η Λήδα Παπακωνσταντίνου τα μεταφέρει για να τα αποθέσει

«Είς το όνομα», κυρίως στο κορφοφαίο, κατά τη γνώμη μας, τμήμα του, εκεί όπου απλώνει τα ρούχα, ως κιερίσματα, στους τάφους. Είναι το σημείο όπου η Ελληνίδα καλλιτέχνης συναντά με έναν τρόπο τον ποιητή και γλύπτη Brian Catling που ερευνά τις περιοχές της τέχνης προσεγγίζοντας την τυφλοπία, ένα είδος Οιδιποδα που ψάγει και υπηρετεί τα αντικείμενα.

Πολυσήμαντο και σύγχρονο το έργο, συγχωρεί και ζητά συγγνώμη στη διαδικασία του εξαντισμού στις νεκροπόλεις που αντανακλώνται στο νερό, στοιχείο καθάρσης που μπορεί να αναστρέψει το συλλογικό πενθος φερνοντάς το στις σύγχρονες κοινωνίες των μεταναστών.

Μια εξαιρετική δουλειά, παράγωγη του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης, με την επιμέλεια της Σπυραγώς Τσιάρρα, που ξεκινά το θεσμό των τιμωμένων καλλιτεχνών της Biennale Θεσσαλονίκης.

της εναισθησίας ο' αυτό το έργο το οποίο κινείται μεταξύ πραγματικότητας (τόποι-συναντισσεις) και φαντασίας (νερό-διαφάνεια). Περνά στην κίνηση και από εκεί στην εικόνα σύμβολα και κινήσεις θεατρικές, όγκους και συνθέσεις της vecchia ζωγραφικής. Τι άλλο είναι εξάλλου η performance απο μια πράξη όπου το σώμα το ίδιο γίνεται έργο ζωντανό και ενίοτε πάσχον;

Η Λ.Π. κρατά τη διάθεση των έργων της δεκαετίας 1970 (Λήδα Παπακωνσταντίνου. Performance, film, video 1969-2004, εκδόσεις Cube), όπου παίζει με τα αντικείμενα, εκφράζεται διαμέσου της αφής, εξίσου δυνατά με τις κινήσεις που εγγράφονται στον ευρύτερο χώρο. Το ζήτημα της αφής υπάρχει έντονα στο έργο

Η προβολή της performance της Λήδας Παπακωνσταντίνου «Είς το όνομα» σε ένα video-installation, στο φιλμάνι της Θεσσαλονίκης, έως τις 10 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο της 1ης Μπιενάλε Θεσσαλονίκης

ταφιότερες, διαβάζει τα ονόματα τους και τους χαιρετά. Η φίλη μέρα ανήκει στο αγγλικό κομπιούτρο Αβεστοκοφίου και στα συμφωνικά κομπιούτρα Ζεϊπνλικ στο Λαγκαδά της Σιαρούπολης και η τέταρτη στο σερβικό μαυωλείο και στα εβραϊκά κομπιούτρα. Η Παπακωνσταντίνου παρατηρεί, καίθευει, μιλά, ακούει με τους νεκρούς μουσική από το κασετόφωνο και μεταφέρει σε ένα καρφότοι ρούχα και αντικείμενα που αφήνει στους τάφους.

Διαδοχικές κινήσεις, τελέσεις και επιτελέσεις για τους ζωντανούς οικονομικούς μετανάστες και τους νεκρούς, τις πιθανές αποκλεισμένες ιστορίες που επιθυμεί να συμφιλιώσει με τα βιώματα και τις μνήμες που απωθούμε.